

„Wil je nog één uurtje leven?“
Onmiddellijk zou ik te kennen geven:
„Weg met de koord!“ „Moord!“
zou ik slingeren in hun gezichten.
„Weg er mee, booswichten!“

Voor het Leven...
zou ik alles geven.
Al moest ik als testpiloot
in d'oneindige hemel;
ofdat een trapraket mij afschoot
tussenhet stergewemel.
Ik zou vertrekken —
alleen — gereed
om te ontdekken
een verre planeet.

Ik zou dan nog even
van aandoening beven
bij het zien hoe blauw — gewis —
de hemel daarboven is.
Nog even te kunnen wikken
en over het gevoel beschikken
van nog te leven
en nog voort te kunnen leven.